

BODROGKÖZ

A „BODROGKÖZI KULTUREGYESÜLET” HIVATALOS LAPJA

Megjelenik minden második szombaton
a „Zemplén” mellékleteként
Hirdetések tarifa szerint

SZERKESZTIK:

KÁNTOR MIHÁLY és
SZ. SZÁSZ TIHAMÉR

SZERKESZTŐSÉG: Ricse (Telefon 13)

KIADÓHIVATAL: Sátoralfajuhely,

Vármegyeháza II. udvar (Telefon 109)

Az újév fordulójára

Irta: Vécsy Antal.

Távoli emlékként eszembe jut egy régen hallott újévi köszöntő. És ezzel a köszöntővel sok más egyéb is a régmúlt időkben. Akkor még passzus nélkül járhattunk a perbenyiki állomásra, hogy sebesült katonákat lássunk. Még égett a világ körülünk akkor. Egy-egy tompa moraj eljutott néha fülünkig. Azt sutogták a nagy emberek, hogy: ágyudörgés. Mi — háborus gyerekek — a temetődombra szoktunk volt feljárni, hogy ágyudörgést halljunk. Decemberi ólmos ég borult a havas láthatárra. Ismeretlen félelemmel tekintgettünk észak felé. „Arról kell jönnie!” — állapítottuk meg. Fülünket a havas, fagyos rögökhöz hozzászorítottuk s lélegzetünket visszafojtva vártuk, lestük a félelmetes morajt. Észrevétlenül borult ránk a tél koradélutáni homálya. Mire felocsudtunk, már apró álmos, sárga lánogok pislogtak kifelé a fehér falusi házikókból. Most már érhető félelemmel hagytuk oda megfigyelő állásunkat. Némán, szólanul balagtunk a falu felé. Csak néha fordultunk vissza egy-egy pillanatra a Kárpátok felé. Bosszankodtunk magunkban, hogy nem hallottunk semmit. Talán nem is igaz! Becsaptak bennünket!

Másnap az iskolában a háborúval kapcsolatos dolgokról sutogtunk. Háborúról: vérfoltos fehér kötésekről, ágyudörgésről, csukaszürke emberekkel megrakott végtelen hosszú katonavonatokról. — Ezekről beszélgettünk az iskola padjaiban, mi gyerekek: annak a kornak gyermekei! S ennek az emlékezésnek a kapcsán eszembe jutott egy újévi köszöntő-vers két sora azokból az időkben. Újévköszöntők jártak házról-házra, ablakról-ablakra, hogy a „szarka billegtetni a farkát” zsánerű köszöntőjüket bevinnyogják, beénekeljék az ablakokon. De azokban az időkben az újévköszöntő versek másképpen végződtek, mint ma. Valahogy így:

Hozzon az esztendő igazságos békét.
Örömben üljük meg a háboru végét...

Régen hallottam ezt. Azokat az időket már messze magunk mögött hagytuk. De — ime — emlékeztük még frissen él bennem, talán minden emberben. Ismét egy esztendőt értünk meg. Már nem halatszik falunkig a katonavonat dübörgése. Csupán egy-egy cseh vonat zakatolását hallani néha arról-felől. Már nem látunk csukaszürke ruhát, fehér vérfoltos kötéseket, könnyes szemű asszonyokat, lábori levelezőlapokat. Ezek már mind messze mögöttünk maradtak. A legutolsó orosz fogoly is rég hazatért már. Azt mondják: csend van. béke van mindenfelé.

A Béke, a Szeretet gyönyörű szimbóluma, a Karácsony-est csak alig múlt még el felettünk. Még érezzük a fenyőillatot, még visszamélekezünk a fagygyertyácskák szagára. Itt-ott még látunk is csillogón, ragyogón felöltöztetett fenyő-

ágot — szimbólumaként a családot, az emberiséget egyfórraszó szeretőnek. Még fülünkbe cseng a karácsonyi ének: „Békesség legyen földön embereknek és jóakarattal...” Az a nagyon régi betlehemi éjszaka évente ismétlődő örömmámora ujja éledt az Emberiség szívében. Örültünk mi is. De: a mi örömmünk nem lehetett zavartalan. — Csend van, béke van mindenfelé — így mondják. „Békesség” lett a „földön” ez is igaz, de az emberi „jóakarattal” nélkül. Belelátunk a népek sorsintézői egy nemzet lelkébe, onnan Trianonból?

Vajjon tudják-e ők, hogy ez a nemzet ezer sebből vérzik, hiába lett a Béke, a Szeretet, az Igazság bölcsője a betlehemi jászol? Mi is várjuk (talán már csüggedten) azt a Megváltót, aki reményt, hitet, bizakodást hozand magával e nemzet számára.

A mi örömmünk nem lehet maradék nélküli öröm. A mi újévünk nem lehet „boldog” ujesztendő. Remarque főhősének tragédiája a mi tragédiánk is. Mikor ez a főhős golyótló találva összerogy, a haditudósító csupán ennyit távira tozik: „Nyugaton semmi újság.” Végre is egy ember csak egy em-

ber! Foly a vére, elpusztul, de azért „Nyugaton minden csendes.” Az semmi, hogy egy nemzet béna tagjaiból vérzik! Azért békét hirdetnek a nemzetek! Azért világgá merik kiáltani, hogy Európában „minden csendes!” — Pedig mi együtt vérzünk Remarque főhősével. Tizenkét esztendeje vége a háborúnak, az öldöklésnek. Tizenkét Karácsony-este gyertyalángja gyújtotta már fel szívünkben az igazi Béke, az igazi Szeretet eljövételének reménysugarát. És Trianon óta kilenc ujesztendő hajnalán szegeződött tekintetünk a horizontra, hogy csodavárón kutassuk a Magyar Igazság égi jelét.

Az újév küszöbén — annyi fájó csalódás után is — szívünkben megújult hittel, az Igazság, a Béke, a Szeretet ujaszületéséből merített reménységgel állunk meg egy pillanatra, hogy a rég hallott háborus újév-köszöntőkkel együtt mondassuk: „Hozzon az esztendő igazságos békét...” Mert lehet béke bárhol: Északon vagy Délen, Keleten vagy Nyugaton, de nálunk nem lehet béke s nem lesz béke az Igazság eljöveteleig! — még a szívekben sem!

Néhány szó a földreformi földekről.

Múlt számunkban közöltük, hogy a földreform során kiosztott földek évi részletét a kerület képviselőjének közbenjárására a pénzügyminisztérium 33%-al le fogja szállítani. Amint előre láttuk, ez a közlésünk osztatlan örömet keltett az érdekelt gazdák körében, akik ez uton jelentős könnyebbé válnak.

Egyik olvasónktól a következő hozzászólást kaptuk:

„Igen tisztelt Szerkesztő Ur! Valamennyiünknek őszinte köszönetre talált a mi képviselőnk fáradozása s az elért eredményt valóban megköszönjük. Egy és mindnyájunk nevében Ha nem lenne szerénytelenség ezek után, hadd mondhamassam el, hogy mi az még, ami fáj a ricsei gazdaközönségnek.

Az itteni igénylők a Jászvári Prépostságtól igényelték a földet, de mert ez tanító-rend, a kormány engedélyével a Földhitelbank elcserélte a Prépostsággal a pusztakarádi prima földü birtokát azokért a földekért, amelyeket aztán mi kaptunk meg. A pusztakarádi föld sokkal jobb minőségű s mi itt ezekért az itteni hitványabb földekért azt az árat fizetjük, amit voltaképpen a karádi föld ért meg. Hiába tiltakoztunk ellene, hiába kértük a buzaalapon való ármegállapítást, itéletileg olyan ár lett megállapítva, amely akkor sem állta meg a helyét, az itteni viszonyok szerint, — hát még ma!

Egy hold ebből a földből átlagban (jó és rossz évet vegyessen véve) nem terem többet 3 és fél mm. búzával. Ennek értéke itt és ma kikonkolyozva 12—13 P, tehát összesen 40—45 pengő

tesz ki. Ebből adóra kell 6—7 P, a föld vételár részlete 800 pengő áránál 40—50 pengő. Nyilvánvaló, hogy pár év alatt a régi vagyona rá megy a szerzett földekre.

Amikor tehát ismét megköszönjük a kegyelmes úr határt nem ismerő fáradozását, hozzá tessék eljuttatni az elmondottakat, mert már annyit és annyifelé panasztunk igazunkat hasztalanul, hogy egyedül már csak benne bízhatunk meg. Teljes tisztelettel: Riccsén, 1931 január 2-án. (Aláírás) Kiszgáza.”

Alkalmunk volt ezt a levelet a kívánt helyre eljuttatni, ahol a legnagyobb megértéssel fogadták. — Báró Láng Boldizsár képviselőnk a következőképpen nyilatkozott a szóbanforgó ügyben:

„Igen jól tudom, hogy a ricseiek, de más községbeliek is azt kérték, hogy az annak idején túl magasan megállapított földárak szállíttassanak le. Mikor ezt a kérést nekem Riccsén eladták, megígértem, hogy e téren akciót fogok indítani Budapesten, de nem egyedül, hanem, hogy biztosabban érjünk el eredményt, több képviselőtársammal fogunk e célból összeállani. Az akciót tényleg meg is indítottuk. Ennek az eredménye egyelőre az volt, hogy a pénzügyminiszter úr a képviselőházban a „Bodrogköz”-ben ismeretett ígéretet tette, amely szerint a földek után fizetendő járulékokat le fogja szállítani és pedig az eddig fizetett összegnek körülbelül kétharmadára. Az erre vonatkozó rendeletet most dolgozzák ki.

Ez az eredmény több s főképp gyorsabb, mint amit reméltünk,

ugy én, mint a ricseiek, akik 20—25%-os csökkentésről beszéltek, amivel szemben a pénzügyminiszter úr 33%-os engedményt ígért be.

Igaz, hogy a ricsei gazdák nem pontosan ezt akarták, hanem a föld megállapított árának leszállítását. Ezt a kérelmet nem tévesztetem szem elől, de evvel jönni nem volna célszerű ma, amikor a pénzügyminiszter úr éppen egy igen nagy engedményt helyezett kilátásba a földjárulékok terén. Okosabb tehát, ha megvárjuk az ígért rendelet kiadását és azután térünk majd vissza ismét az eredeti kérésre, vagyis az annak idején megállapított földáraknak lecsökkentésére.”

Amint tehát a nyilatkozatból láthatják olvasóink, a probléma felszínre marad, de alkalmasabb időt vár a további lépések megtételére.

Itt kell megemlítenünk, hogy ez a baj nemcsak Riccsére szorítkozik, hanem sok vidékére az országnak. A földreformi földek árának mérséklésére most Biharvármegye is akciót indított s megkezdte állásfoglalás iránt a többi törvényhatóságot, így Zemplénvármegyét is.

Remélve, hogy ez a kérdés a megyénél mihamarabb tárgyalás alá kerül, célszerű lenne, ha a bodrogközi megyebizottsági tagok a helyszínen érdeklődnének és meggyőződnének a ricsei gazdák kérésének méltányosságáról, hogy aztán a megyeyűlésen legyen, aki fel is szólaljon.

Két fillér

Két fillért igazán nem lehet nagy összegnek nevezni. Sőt! Olyan csekély valami, hogy vásárlóerejét legfeljebb krumplicukor valórben lehetne kifejezni. Két fillérért egy félív papirost vagy egy félbevágott borítékot ha ad a boltos. Egy egésznek az ára már nem telik ki belőle.

Ki hinné hát, hogy akad olyan hivatal, amely 2 (mond, ird és olvasd kettő fillér!) elött is kalapot emel, észreveszi, jegyzőkönyvbe foglalja ő uraságát, kiiktatja, beiktatja, lajstromozza szóval és röviden aktát szül a kettő fillérek-ből. Ugye nem hiszik el nyájas olvasóim! Mert arra már volt eset itt a Bodrogközön, hogy 13 fillér (nem pengő!) adóhátrálékot 13 éven keresztül évente pontosan áthoztak, nyilvántartottak, aztán az év végén a jövő évre átvittek annak rendje módja szerint, de milyen vagyoni magasságokban leledzik ez a tizenhárom fillér a mi két-filléres aktánk felett.

Ezeknek a kettő filléreknek pedig szabályszerű iktatószáma van. Az egyiket úgy hívják, hogy: O/414/1930, a másodikat: O/412/1930. Egy egy fizetési megtaggyásról olvastam le őket, amelyekben a sárospataki m. kir. adóhivatal pecsétje bizonyítja, hogy ez

A „Bodrogköz” legközelebbi száma január 25-én jelenik meg.

a kétfilés akta nem valami móka, afféle szilveszteri komolytalanság, hanem valódi, hamisítatlan nyomtatott, írott és perforált ügydarab. Van rajta 186 nyomtatott szó, 26 írott szó ill. szám, 6 különféle bélyegző lenyomata végül 30 nap alatt „a végrehajtásra halasztó hatállyal bíró fellebbezéssel” megátadható. Mert azt majd elfelejtetem megmondani, hogy a két filléres illeték után késedelmi kammat is jár s ez a kammat az illetéki tökével együtt végrehajtható. Szóval ezzel a kettő fillérral nem lehet kukoricázni. Ép ezért mi is letérünk a humoros alapról s a legkomolyabban két kérdést intézünk a m. kir. adóhivatal általunk is nagybecsült vezetőjéhez, — minthogy ezeket a kétfilés aktákat az ő nevében bocsátották ki.

Először:

Ahhoz, hogy ez a kétfilés akta a maga hivatalos útját befussa a következő műveletek szükségessége:

1. A jegyzői irodában megjelenik az illeték-szakférfiu a falusi nép rosszmájú elnevezésével: bélyegszimatnok.) Eltölt három napot. Fizetés, napidij. Jegyzői iroda munkáját az idegen jelenléte által fenntartja.

2. A tettenért két fillérről lelet jegyzőkönyvet vesz fel. Papír, tinta, munkaidő.

3. Hazatérve a hivatalban a kétfilés iktatószámot kap, előírják, kivettetik, fizetési meghagyás kiállítatik. Papiros, könyv, nyomtatvány, tinta — sok munkaidő.

4. A fizetési meghagyás postára adatik. Jegyző megkapja. Ujabb iktatás. Papír, tinta, munkaidő, postaportó.

5. A jegyző a kisbírónak kiadja. Kisbíró kézbesít. Munkaidő, Fél bosszankodik. (Ez nem kerül pénzbe.)

6. Vétiv mint jött: vissza. Portó, munkaidő.

7. Nyilvántartás a végtelenig. Munkaidő.

Ezeket az anyagokat, ezeket a munkálatokat mind az állam fizeti a köz pénzéből. Méltóztassék kiszámítani, vajjon ilyen két fillér behajtása az állami adminisztrációnak hány pengőjébe kerül?

Másodszor:

Az országot — sajnos, nem ugyan a Kárpátoktól az Adriáig, hanem Csonka-Zempléntől, csonka Baranyáig — sorozatos demagógiával nyugtalanítják a „feneketlen” bürokrácia ellen. A gazdasági válság okát igyekeznek mindenképen túlméretezett adminisztrációnkban megtalálni — s ultima rátióként közigazdasági bábák a tisztviselőlétszám apasztását sürgetik. Amennyi új párt, amennyi liberál-demokrata szóhoz jut, az mind tisztviselőt akar ebédelni.

Pedig jól tudjuk, hogy nem tisztviselőnk van sok — hisz például a jegyzőink is emberfeletti munkát produkálnak munkaerő híján, — hanem az eltartó ország lett koldus. Helyes, ha az adóhivatal, mint a kincstár hű sáfárja, vigyáz az állam jövedelmére, de ne olyan két fillérekkel kezdje az Isten szerelméért, amelyeknek adminisztrálására aztán huszszor annyi költség kell!

Tudja-e tehát a t. adóhivatal bölcs vezetője, hogy szülőkörű és kevésbé intelligens emberek egész tömegét lehet egy ilyen két filléres aktaival felláztatni a bürokrácia ellen s ezzel megrontani

egy ezer bajjal küzdő kormányzat belső hitelét?

* * *

Egész bizonyosak vagyunk benne, hogy ezekről a két filléres szárszállhasogatásokról sem a kormány feje, sem a pénzügyminiszter nem tud. De talán a pénzügyigazgatóság sem.

Talán nem járunk messze az igazságszolgáltatástól, ha az ilyen minden realitástól távol álló tevékenységet egyesek tulbuzgalmának véljük. Esetleg jó ez a munkastatiszka feltornázására, vagy jó arra, hogy egy íróasztal bebizonyítsa nélkülözhetetlenségét, de semmi esetre sem gazdaságos és főképpen nem kívánatos a köz nyugalma érdekében.

Amennyiben pedig ráérő idő akadna, a kétfilés akták helyett talán el lehetne intézni például (hogy hirtelen mást ne említsék): *Vécsi Deák* András rokkantkezű ricsei magyar testvérünk adópanaszát, amely már két és fél éve járja az adóhivatal asztalait.

Arató István.

HIREK Évfordulóra.

És ültünk, ültünk néma-meghatottan
A vadvirágos, árnyas fák alatt.
És érezünk: a szívünk égve dobban
S meredt pillánkra csendes könny
[szaladt.]

Meredt pillák közt egymáséba mélyedt
A fátyolosan villogó szemünk...
Ó, drága érzés: sorsunk és az élet
Mit egyszer ad — sörökre ad nekünk.
Zemplénagárd, 1931.

VÉLY JÓZSEF.

— **Hymen.** *Korchma Kálmán*, gróf Sennyey Béla zemplénagárdi uradalmának ujonnan kinevezett főkertésze, nőül vette *Zachár Veronkát* Zemplénagárdon.

Biróválasztás Karcsán. A napokban ejtették meg a tisztujtást Karcsán. Községi bírónak az eddig: *Vajda Jánost*, törvénybíróvá: *Horváth Józsefet* (Kerti), hiteseké: *Várad Ferencet* (felső), *Várad Ferencet* (Huszár), *Várad B. Jánost* és *Balázs Albertet* választották meg.

Betörés a cigándi állomáson. A cigándi vasuti pénztárt f. hó 7-én éjjel feltörték, a pénzszerkeznit az állomás kutijába dobták s a benne levő összeget elvitték. A csendőrség körültekintő nyomozás útján már a betörés reggelén elfogta a tettest ifj. Mák Mihály cigándi lakos személyében, akit letartóztattak. A pénz hiánytalanul megkerült.

— **A határátlépés újabb szabályozása.** A m. kir. pénzügyminiszter az „Alkalmi utilap”-ok és „Határszéli utiigazolvány”-ok kiállítását 1931. évi január hó 1-től kezdődőleg szabályozta. Az alkalmi utilapok (5 napos igazolványok) kiállításánál előny az, hogy ilyen ezentul mindennap kiállít a főszolgabírói hivatal, de csak személyes jelentkezés és a körjegyző által kiállított hatósági bizonylat felmutatása esetén. Az igazolványok, mint eddig is, naponta 10—11 óra között kaphatók, tehát mindenki igyekezzék a jelzett időpontban megjelenni, mert a később érkezők már nem kaphatnak. Ujtás továbbá, hogy Pácín és

Karcsa községeknek ezentul a m. kir. vámőrsparancsnokság állítja ki az igazolványokat az ottani lakosoknak tehát nem kell olyan messziről befáradni Ricsére.

— **Uj telefonállomás Ricsén.** Weinstock Sámuel fűszer és gyarmatáru kereskedése a napokban kap telefont. A száma 16-os lesz.

— **A Szeghy birtok gazdát cserél?** Ily címen a múlt számban fenntartással közöltük, hogy a nagyrozvágyi Szeghy birtokot eladták. Özv. Szeghy Elemérné úrnő megbízásából közlik velünk, hogy az eladás még nem történt meg. Tudunkkal a birtok iránt többen is érdeklődtek; a két Rozvágy gazdáit pedig azt szeretnék, ha legalább egy része méltányos áron s feltételekkel parcelláztatnék.

— **Halálozás.** Péter Magda urleány f. hó 6-án Várpalánkán elhunyt. Péter József járási tisztviselő a megboldogultban nővérét gyászolja.

— **Felöklelte a bika.** A kisorzvágyi legelőtársulat bikája e hó 5-én megtámadta a csordást, Szedlák Ferencet s mielőtt segítségére siethettek volna, rátaposott. A szerencsétlenül járt ember súlyos bordatörést szenvedett.

— **Ricsén kövezik a Balázi utat.** Hosszu évek óta sérelmezték a ricsei gazdák, hogy a Balázs felé vezető ut községi része az agyagos altalaj az év legtöbb részén járhatatlan. Pedig ezen az uton folytatja 800 hold tulajdonosa a maga gazdálkodását. Dúdinszky főjegyző érdeme, hogy végre költséget szerzett rá s már javában folyik a kő fuvarozása a szentesi kőbányából. Körülbelül 550 szekér kő kerül fuvarozásra, amit a ricsei lovas gazdák vállaltak.

— **Körvadászat Budahomokon.** A jászóvári prépostság uradalma e hó 15-én rendezte nagy körvadászatát a budahomoki vadászterületén, amelyre sok megyebeli és budapesti előkelő vadászvendéget várnak.

— **Szövőtanfolyam Cigándon.** E hó 6-án ismét tanfolyam nyílt Cigándon. A tanfolyam költségeit báró Láng Boldizsár eszközölte ki. A mai súlyos gazdasági helyzetben tudomásunk szerint 23 más községet ilyen irányu kérelemmel elutasítottak. A cigándi szövőtanfolyam egyedüli ezidőszert az egész országban. A szövőtanfolyam vezetője a már tavaly is teljes megalégedésre itt működött Sipos Lajos, kit egyenesen a cigándiak kérésére állított a minisztérium a tanfolyam élére. Ajánljuk olvasóinknak, ha Cigándra mennek, a tanfolyamot a község házában látogassák meg.

— **Tűz Cigándon.** Karácsony estén a cigándi határban tűz volt. A tűznek egy gépszin és egy benne lévő cséplőgarnitúra esett áldozatul, mely Berger Ernő cigándi lakos tulajdonát képezte. A kár mintegy 10.000 pengő. A nyomozás folyik.

— **Hogyan lehetne megoldani Ricsé közvilágítását?** Egyik olvasónk írja a következőket: a mai rossz gazdasági viszonyok mellett a villanyvilágítás lehetősége igen távoli reményt nyújt. Ellenben egy kis jóakarattal meglehetne törni a téli esték egyiptomi sötétségét, ha a ricsei intelligencia és a kereskedő osztály némi áldozattal bi-

zonyos helyeken 1—1 lámpát állítana fel s annak fenntartásáról is gondoskodna. Így: egy lámpa kellene a főbírói hivatal sarkára, erről a Hivatal tisztikara nyilván gondoskodna. Egy lámpa a falu elejére: ez a gyógyszerártnak és Vécsi Bélának jutna. Egy Lövenkopf Jenő háza elé, az ő gondozásában, egy a Hangya elé, egy-egy Weinstocknak és Fischernek jutna, egy a malomnak, egy a vámőrségnek s egy a csendőrségnek. Végül egyet a körjegyzőség állíthatna a köséháza elé. A lámpákat alkonyattól este 9 óráig kellene égetni, ez minimális tüzemanyagot jelentene. A lámpák meggyújtása és eloltása valamint tisztítása az éjjeli őrökkel volna végezhető. Szeretném, ha az érdekeltek nyilatkoznának s főképp, ha egy kis áldozatkészséget tanúsítanának. Tisztelettel: (aláírás.)

— **Hogyan irtsuk a patkányokat?** Ilyen című közleményünkre a következő levelet kaptuk: „Igen tisztelt Szerkesztő Ur! A patkányirtást a közölt módon tengeri hagymával megkísérletem s az igazán jó eredménnyel sikerült. Miután a szomszédaimat is rávettem, hogy a saját portájukon irtsanak, remélem egyelőre békém lesz a patkányoktól. A magam kárán okulva azt akarom tudatni, hogy a hagyma felét peccsnyezsírrel kevert tengeridarával, a másik felét cukros tésztaamaradékkal s liszettel kevert tengeridarával készítettem el. A patkányok ez utóbbit mohón elfogyasztották, a másikból csak egy részt, tehát inkább így ajánlom a mérget elkészíteni. Tisztelettel: (aláírás) gazda. Nagyrozvágy.

— **Az idők jele.** Tisztelettel jelentjük, hogy járásunk fővárosa: Ricsé, visszatérhetetlenül rálépett a haladás útjára. Piacán megjelent, mint a modern táplálkozás szimbóluma: a *lővirslit*. Egyelőre szerényen, alig észrevehetően a Posta utcában huzódott meg, de ki tudja, hátha rövidesen kedvenc csemegejévé válik a ricsei ifjuságnak. Na meg az öregeknek is. Mert az tagadhatatlan, hogy olcsó — és kívülről elég takarosan mutat. Ezek a szegény, kiérdemesült konfiislovak sohasem hitték volna, hogy haló porukban valaha Ricsére is elkerülnek.

Szerkesztői üzenetek

Ajtay Péterné, Kovács Béla. Sok-sok üdvözlét.

Bálint Bert, Szerencs. A bodrogköziek nem felejtenek el téged Bertike, csak Te se légy aztán hütlén hozzánk.

Kaluber Vendel, Pécsvárad. Hogy is szól a régi nóta? „Szólalj hát meg, egy gyönyörű virágom.”

Ábris. „A Sipka-szorosban minden csendes.” Üdv.

Boltos. Örüljön, hogy 16 fillérig felvitte a jó sorsa. Lapunk más helyén éppen olvashatja, hogy két fillérékért is fizetést meghagynak. Tehetik. Miután nem szándékosan nem ragasztott kevesebb bélyeget, tessék beadni egy kérelmet a Pénzügyigazgatósághoz, amelyben a felemelt bírság elengedését kéri, jelezve, hogy az egyszeres illetéket s annak 10%-át, (tehát 18 fillért) csekken befizetett. A kérvényre 10 fill. okm. bélyeget tegyen. (Az elengedni kért felemelt illeték 10%-a.) Hogy a felemelt illeték a leletfelvevő lenne, nem hisszük — ámbar sgmmi sem lehetetlen a nap alatt.

K. I. Pácín. 3 P 20 filléres okmánybélyeget tegyen reá. Ne küldje ajánlva. Spóroljon.

Sipos I. Ricsé. Halljuk, hogy a ricsei „Anonymus” újabb írásművel jelentkezett. Ilyen komikus erőlködésen és „tót-illatu” izléstelenségen tényleg nevetni kell. Gyönyörű virágszál lehet ez a sötétben bujkáló drága kis bazsalikom! Allah növesse nagyra a szakállát.